

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Disquisitio IV. An Papæ supra Concilium acephalicè spectatum superioritas
ex ipsimet Oecumenicis Synodis Generalibus, historijsque Ecclesiasticis
demonstrari valeat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

quantumvis Generale *acephalicè* spectatum, quoad universa in eo agitata, non subesse superioritati Romani Pontificis.

Corollarium.

31. **EX** dictis inferitur. In ea questione; *An Papa sit Concilio superior* & semper esse circum spectè distinguendum inter Concilium quò *formaliter* etiam Oecumenicum, & *abstractivè* saltem acephalum, atque solum *materialiter* universale, ac generale. Sub priori namque consideratione duæ sunt Concilii *formaliter* etiam Oecumenici prærogativæ, quarum una est confirmata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitas, quam Papæ extra Concilium definitis infallibilitate *secundum nos* (id est, in quantum ex Ecclesiæ definitione nobis constat) esse majorem, sæpe jam dicebamus, quamquam nullam involvat superioritatem respectu Papæ, utpote Capituli tali Concilio præsentis, à cujus etiam caractere & concursu dependet illa omnimodæ ac consummatæ infallibilitatis præminentia.

32. Et si porro tali Concilio, quò Oecumenico, competat illa *Matthæi 18.* promissa *indefinita* ligandi & solvendi potestas, omnimodaque adeò legislativa & judiciaria autoritas, per hanc tamen nihil unquam statui potest, quod sub *indefinito* illo in Regnum cælorum ordinabili *quocunque Morali* non comprehendatur, atque adeò per autoritatem Papæ semper sit solubile, nisi quatenus altioris principij ratio talem solutionem, seu variationem vetat, quemadmodum fit in decretis fidei, ex quorum sanctionibus supra candelabrum Ecclesiæ sanctæ ita ponitur Primæ Veritatis revelantis autoritas, ut ex hujus respectu neque Papa, neque Concilium ullum Oecumenicum possit in eis aliquam facere mutationem. Quare ad fidei decreta obligatur quidem Papa, non tamen in vi superioritatis Concilio super se competentis, sed in vi illius altioris principij, nempe Primæ Veritatis, mediante tali per Concilium, unà & Papam firmato decreto, sub omnimodæ infallibilitatis certitudine applicata. At verò in ordine ad motum decreta à Concilio Oecumenico firmata semper integra manet *indefinita* & Oecumenica super *quocunque Morali* protensa Summi Pontificis propria, ligandi & solvendi autoritas, quamquam in vi hujus nequeat Papa dici superior Concilio Oecumenico, utpote quod parem secum ad Concilium tale concurrente, jurisdictionem obtinet. Secus autem est de Concilio *acephalicè* spectato, cui ut sic, quò secundum præcisionem vel *realem*, vel *mentalem* avulso à Capite, neutra illarum Concilii quò *formaliter*, ac *perfectè* etiam *integraliter* Oecumenico, solummodo promissarum præminentiarum convenit, manetque adeò in statu subjectionis erga Oecumenicam Papæ autoritatem.

DISQUISITIO IV.

An Papæ supra Concilium acephalicè spectatum superioritas ex ipsismet Oecumenicis Synodis Generalibus, historisque Ecclesiasticis demonstrari valeat?

S. I.

10. **E**GREGIA in hanc rem argumenta producere licet ac lubet ex Authore *tract. de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ. lib. 5. cap. 13.* Consentunt, inquit, Catholici, Summum Pontificem esse visibile Caput Ecclesiæ. Visibile, inquam; nam invisibile, ac primum, ac præcipuum solus Christus est. Caput autem non solum pars corporis præcipua est; sed & in eo solo vigent omnes sensus, ut, si discindi sine interitu corpus posset, Caput cæteris omnibus membris, etiam simul sumptis, præstantius foret. Frequentissimum est in tota vita civili, præsertim apud Jurisconsultos, ut caput pro persona ipsa accipiatur, quod de reliquo corpore vix aliquod reperias exemplum.

20. Cùm nunquam contingerit (neque futurum sit unquam) ut Summus Pontifex legitimus, & indubitatus magnum, vel majorem Episcoporum numerum, à sua parte stantem non habeat: nonne Ecclesiæ Corpus per Caput cum multis alijs membris præcipuis melius præsentabitur, quam per alia membra sine capite? Quid igitur aliud efficiunt, qui Concilium sine Pontifice cum Pontifice solo comparant, eique præferunt, quam ut periculo schismatis viam aperiant?

30. Ipsi etiam Episcopi non solum seorsim, sed etiam in Concilio congregati, Romanum Pontificem Caput, ac Patrem habent. Hoc inter alia proficitur Concilio Chalcedonense in *Epistola, seu relatione ad S. Leonem sub finem: Rogamus igitur, & tuis Decretis nostrum honorari judicium, sicut nos Capiti in bonis adjecimus consonantiam, sic & Summis Tuis filiis, quod decet, adimpleat.* Caput autem Concilij dicitur Pontifex, non tantum, quod primo, ac præcipuo loco sit, sed quia, ut ait idem S. Leo alibi *citatus; Christus ab ipso quasi quodam Capite dona sua velut in corpus omne diffundit.* Sicut ergo quilibet Episcopus, quia est Ecclesiæ particularis Caput, ipsamet Ecclesia particularis censetur, ejusque Pastor, & Doctor, quem audire, ac sequi tenentur non solum singuli, sed etiam omnes illius Diocesis homines; nec ad eos de illius doctrinâ & regimine spectat judicare, sed ad superiorem extra Diocesim, ita Summus Pontifex, Ecclesiæ universæ Caput, ipsam solus melius, quam cætera membra sine ipso, videtur exhibere; ejusque Pastor, & Doctor est, cui tenentur obedire tum Laici, tum Clerici, tum seorsim, tum conjunctim, quotquot intra Ecclesiam sunt.

40. Adeò difficilis, ac ferè impossibilis est Conciliorum generalium congregatio, ut verisimile non sit, Christum principalem eis Ecclesiæ

clerici regendæ potestatem contulisse. Etenim per tria prima sæcula, cum Imperatores, alijque Principes, Infideles essent, & ad Ecclesiam persequendam, quam juvandam paratioris; nullum haberi potuit hujusmodi Concilium: omnesque tum temporis hæreses studio, & auctoritate Romanorum Pontificum potissimum extinctæ sunt. Posset autem contingere, quod tamen, disponente Divinâ providentiâ, nunquam futurum sperandum est, ut per totidem sæcula, vel plura idem impedimentum obstarct.

5. Incommodum in convocandis Concilijs occurrere solitorum partem recenset S. Ambrosius Epist. 9. lib. 1. his verbis; *Vexabuntur Sacerdotes Senes, transfretabunt maria, iterum invalidi corpore patriam peregrino mutabunt solo, iterum sacrosancta Altaria deserentur, ut in longinqua proficiantur, iterum pauperum turbæ Episcoporum, quibus ante onerosa paupertas non erat, externe opis egentes, compellentur inopiam generare, aut certe vitium inopam itineris usurpare.* Præterea tam diversa sunt Principum Christianorum studia; tam frequentes bellorum perturbaciones; tot circa præcedentiam, & alia capita contentiones; ut ob varias illas difficultates, quarum aliqua posteriora Concilia tandem produxerunt, scriptores dixerint, esse ferè impossibilem Conciliorum generalium congregationem.

6. Præstantia hæc præcipue propter certitudinem attenditur. At infallibilitatem sententiæ Concilij Oecumenici auctoritati Summi Pontificis potius, quam aliorum Episcoporum numero, adscribendam, ipsa experientia constat. Nam aliqua Concilia valde numerosa erraverunt, ac per Summos Pontifices, & per alia Concilia emendata sunt; ut patet de Concilio II. Ephesino, & de Concilio Arminensi. Anno 754. habitum est Constantinopoli Concilium, quod sanctæ, magnæ, & universalis Synodi titulo se insigniuit, 338. Episcopis constans, quorum omnium suffragio definitum est, cultum imaginum esse idololatriam: hunc errorem correxit, seu damnavit Stephanus IV. Papa in Concilio Romano anno 769. deinde Hadrianus primus, & juxta ejus definitionem, septima Synodus generalis.

7. Declarat autem, quæ sit in convocandis, ac dirigendis Concilijs sanctæ Sedis auctoritas, Epistola Hadriani ad Tarasium Constantinopolitanum, lecta in 7. Synod. act. 2. *Quod si autem non perspecta mihi esset, & probè cognita erga sacras Synodicas sex constitutiones, & venerandas imagines, vestra sinceritas, & Orthodoxa fides, nequaquam ad Synodum convocandam assentiremus..... In primis autem vestra Sanctitas piissimis, & triumphatoribus nostris Imperatoribus sine trepidatione inducat in animum, ut falsam congregationem illam sine consensu, ac presentia Apostolicæ Sedis, contra omnem Patrum venerabilium traditionem, contra venerandas imagines, sine ordine, & debita convocazione, factam excusetur, & anathematizata presentibus apocryphis nostris, cognoscat; quod omne xranium ab Ecclesia eraducatur, & Iesu Christi Domini nostri verbum impleatur, cum ait: Et portæ inferorum non prævalent adversus eam & alibi; Tu es Petrus, &c.*

Eandem auctoritatem exponunt Gelasius Epist. 13. & Nicolaus I. Epist. 8. *Sanctæ memoria Flavianum, inquit Gelasius, Pontificum congregatione damnatum, pari tenore, quoniam sola Sedes Apostolica non consensit, absolvit, potiusque, qui illic receptus fuerat, Dioscorum secundæ Sedis Præsulem suâ auctoritate damnavit, & impiam Synodum, non consentiendo submovit, ac pro veritate, ut Synodus Chalcedonenfis fieret, sola decrevit &c.* Et Nicolaus primus; *Non ergo dicatis, non eguisset vos in causa pietatis Romana Ecclesia, que coelestia Concilia suâ auctoritate firmat, suâ moderatione custodit.* Unde quædam eorum, quia contentum Romani Pontificis non habuerunt, valetudinem perdidit. *Quomodo non egeat qualibet Synodus Romana Sedes, quando in Ephesino latrocinio, canonicis Præsulis, & ipsi quoque Patriarchis probantibus, nisi Magnus Leo, imitator scilicet illius Leonis, de quo scriptum est; vicit Leo de Tribu Juda, Divinitus excitatus, os aperiens, totum orbem, & ipsos quoque Augustos concuteret, & ad pietatem commoveret, Religio Catholica penitus corrumpisset.*

Nec cogites, Concilia illa duntaxat, quæ sine ullâ Summi Pontificis auctoritate congregata fuerant, vel in proferendâ sententiâ libera non fuerunt, per eos, quibus dictum in persona Petri; *Confirma fratres tuos, fuisse confirmanda.* Etenim in Concilio Chalcedonenfi Act. 5. propositâ ab Asclepiade fidei definitioni vel periculosa, vel imperfecta confenserant omnes Episcopi, eamque cum applausu exceperant, præter aliquos Orientales, & sanctæ Sedis Legatos, qui recessuros se à Concilio, protestati sunt, nisi epistola S. Leonis integrè susciperetur, suppressâ illâ definitione, in qua sub verbis ambiguis, & æquivocationi obnoxius, Dioscori vitus latere suspicabantur; quæque adeo rectæ fidei nocere potuissent.

Concilia Oecumenica, nisi Summi Pontificis auctoritatem superiorem esse, cognovissent, quomodo ejus, non suo nomine, Decreta communi consensu constituta, edi passa essent, ut auctoritatem à Pontifice mutuari, approbationem tantum à Concilio habere intelligerentur? Quod in ijs duntaxat Concilijs observatum legimus, quibus inter fuit ipsemet Papa, quod expressius significaretur, personæ ipsi Summi Pontificis, quatenus Petri successoris, hanc competere prærogativam. Unde in Concilijs tantum Occidentalibus ea forma servata est, eò quod in Orientalibus nunquam adesse voluerint Summi Pontifices, licet rogati, & aliquando facili, vel sine magno incommodo adesse potuissent.

Quamquam extant etiam illius prærogativæ vestigia in Concilijs Orientalibus. Nam condemnatio Dioscori in Concilio Chalcedonenfi sub nomine S. Leonis, quamvis absentis, cum approbatione, & subscriptione Episcoporum à Paschalino Legato edita est; *Sanctissimus, & beatissimus Archiepiscopus Magnæ, & senioris Romæ Leo, per nos, & per præsentem S. Synodum, unâ cum ter Beatissimo, & omni laude digno Beato Petro Apostolo, qui est petra, & crepido Catholica Ecclesiæ, & relictæ fidei fundamentum.*

mentem, nudavit eum (Dioscorum) tam Episcopatus dignitate, quàm etiam & ab omni sacerdotali alienavit ministerio. Magna est energia verborum illorum; Leo per nos, & per præsentem sacram Synodum, quibus denotatur Papæ autoritas; & sequentium, non cunctis Beatissimo, & omni laude digno B. Petro, quibus significatur autoritatis origo, scilicet privilegium Romanis Pontificibus in persona Beati Petri à Christo collatum. Nec illam sibi auctoritatem vindicaverunt Apostolica Sedis Legati, nisi postquam eis dictum fuit; Petimus vestram Sanctitatem, qui habes, magis autem, qui habetis locum sanctissimi Papæ Leonis, promulgare in eum, & regulis instam contra eum præferre sententiam. Omnis enim & tota universalis Synodus concors efficitur vestre Sanctitatis sententia. Concilium Chalcedonense Act. 3. In qua lecti sunt etiam, nemine reclamante, plurimi libelli, in quorum titulo distinguebatur sanctus Leo à Concilio, ei que anteponebatur, nec non Patriarcha, vel Archiepiscopus universalis appellabatur.

Quamvis Reges, alijque Principes à populo plerumque suam auctoritatem acceperint, non à Deo, nisi mediâte, tamen Regem Gallia Comitij generalibus superiorem esse, qui revocaret in dubium, puto tanquam lætæ Majestatis reum habendum; eamque superioritatem omnes intelligant in eo significatam, quod, quæ in Comitij deliberata sunt, Regis nomine inscribuntur, & auctoritate promulgantur. Cùm in Comitij generalibus Gallia sub Henrico III. conscripti fuissent quidam articuli, quibus exigebatur, ut Rex Comitiorum sententiam sequi teneretur, repudiati sunt tanquam Regiæ Majestati injuriosi: & jure merito, inquit Duplex ista recitans, nam Rex non esset, si ei à Comitiorum sententiâ recedere non liceret. Porro quomodo Summus Pontifex Ecclesiæ subiacebit, à qua suam non est mutuatus potestatem, & cui potius jure Divino, tanquam Christi Vicarius, ex Constantiensis Concilii Sess. 8. tanquam Caput corpori, juxta Concilium Chalcedonense Act. 3. & in Epistola ad S. Leonem; tanquam Pater gregi, ut canit Ecclesiâ, præpositus est.

§. II.

Referuntur ac expenduntur partibus advertæ argumenta per Costarum, Abulensem Episcopum 2. par. Defensorij cap. 77. & 76. deducta ex illa auctoritate: Si peccaverit in te frater tuus, &c. dic Ecclesiâ.

ARGUMENTUM I.

EX hac namque auctoritate Author ille argumentatur 1. Inde elici, quod non solum in pertinentibus ad fidem Concilium judicet de statu Papæ, sed etiam in pertinentibus ad mores & crimina. Nam quando dicitur Papa esse subiectus Ecclesiæ universali matri suæ, cujus vicem plenè tenet sacrum Generale Concilium, aliqui non secundum Deum, sed secundum

dum hominem favere volentes Pontificibus, quasi constituentes eos Deos impeccabiles, dicunt, verum esse, quod Papa in his, quæ sunt fidei, sit Concilio subiectus, quia de hoc expressè continetur in Cap. Si Papa. 10. dist. ubi habetur, quod pro causa fidei Papa accusari, & deponi posset. Verum pro alijs delictis asserunt, Papam soli Divino relicto esse arbitrio, neminemque mortalium, ne quidem Concilium Generale posse judicare Papam; juxta cit. Cap. Si Papa. & alia lura. Hi tamen minimè advertunt ad præinsinuatam Christi Domini auctoritatem, quæ major est quibuscumque epistolis Summorum Pontificum, ex qua necessum est, accipi, Papam subiectum fore judicio Generalis Concilij non solum in pertinentibus ad fidem, sed etiam in tangentibus actiones morales: quia in ea lege de correctione fraternâ Christus subiecit beatum Petrum Concilio, quæ est Concilium Generale, & tamen lex de correctione non solum habet locum in peccato hæresis, sed etiam in omnibus alijs, sicut tota Ecclesiâ observat.

Responsio.

Cur, si Papa deficiat à fide, subiciatur Concilio, ex solis etiam Episcopalibus jurisdictionibus aggregato, in promptu est ratio, quod utpote ab Ecclesiâ avulsus, jam nequeat hujus esse Caput, nec adeo processui adversus ipsum faciendo obistere possit character Pontificius, ex quo est ejusdem supra Concilium præminentia. Imò si vel Papa dubius sit, dum talis character Episcopalibus jurisdictionibus supereminens, secundum prudentiam credibilitatis evidentiam non patet, atque adeo constare non potest, esse exemptus a jurisdictionibus Episcopalibus in unum acephalatum Concilium collatis, jam præsumendus est, hinc iudicium, atque adeo contra ipsum procedi potest in tantum, ut pro Ecclesiæ Bono de ipso decerni queat, ac si nulla præterea Patris in ipso habenda esset ratio. Verum si certa sit Pontificia dignitas, quomodo adversus ipsam ratione cujuscumque sceleris procedere fas erit eoque, ut, dum Caput est Ecclesiæ, perinde tamen ac Ethnicus, id est, ab Ecclesiâ avulsus, habendus ex correctionis fraternæ censurâ auctoritative decernatur? Quomodo enim inter se coherere possunt, esse verum adhuc Ecclesiæ Caput, & tamen reputandum esse ad instar membri à corpore Ecclesiæ abscissi?

ARGUMENTUM II.

Abulensis præcitatus, postquam multis ibidem ostendisset, illum de correctione fraternâ textum Evangelicum non de peccatis fidei duntaxat, sed vel maximè de alijs peccatorum generibus intelligendum esse, sic argumentatur 2. Secundum hanc correctionis fraternæ regulam, remittitur Papa ad Concilium, denunciando peccata cujuslibet alterius. Sed & quislibet alius mittitur ad Concilium, de-

K k

qua-

nunciando peccata Papæ, cum ipse sit frater omnium. Ergo etiam peccata actionum moralium Papæ possunt judicari per Generale Concilium. Et sic factum est sæpe antiquitus, ut patet in B. Damaso Papa, qui accusatus fuit de adulterio, & coram Concilio Generali se purgavit cum quadraginta quinque Episcopis. Sic etiam Symmachus Papa tempore Regis Theodorici regnantis in Italia, coram sancta Synodo purgatus est: & ita de multis alijs Summis Pontificibus, uti legitur in gestis Summorum Pontificum, & in historia B. Damasi, & sæpe in Decretis 2. q. 5. Ad quod facit etiam *Cap. 11. octava Synodi Oecumenicæ*: ubi sic habetur: *Universalis Synodus cum convenienti reverentiâ quamlibet quæstionem de Romana Sede exortam audire tenetur, & in ea proficere: non tamen audacter sententiam in Romanum Pontificem dicere.*

Responsio.

16. Consideratu dignissimum est, quomodo ex Christi circa correctionem fraternam præscripto, Papa remittatur ad contumacem Ecclesiæ, id est, Concilio Generali denunciandum? An hæc remissio fiat in vi *indefinitæ* Concilio Generali, quæ Oecumenico, sicque per Papæ characterem informato, competentis *Matthæi 18.* descriptæ ad ligandum & solvendum potestatis? At non minus universalis, ac incircumscripta noscitur ex *Matthæi 16. capite* ligandi & solvendi potestas Papæ convenire. Quid ergo ex hac parte specialis inesset utilitatis illi ad Concilium Generale contumacis denuntiationi, dum solitaria etiam Papæ autoritas, æquæ ac Concilij Generalis autoritas illa prævalere potest ad contumacem avellendum ab Ecclesiæ communione, ut instar Ethnicæ ac publicani sit propterea habendus? An rursus ea contumacis ad Concilium Generale remissio per Papam faciendâ, est tanquam ad tribunal superius in causa facti, ut scilicet delicti veritas per processum judicarium indagetur, sicque pænæ condignæ subijcienda, ulterius devolvi non valeat? At quid utilitatis in hac quoque remissione interveniret, dum quæ Concilio Generali, quæ Oecumenico, sicque ipsummet Papam seu Ecclesiæ Caput involventi, est concessa judiciaria suprema potestas, unice fundatur in illâ *indefinitâ* ligandi & solvendi autoritate, cui ex paritate verborum noscitur compar Papæ etiam solitarie spectato, competens æquæ universalis ligandi ac solvendi potestas? An ergo, ubi peccator Papæ correctioni, ejusque decreto contumaciter resistendo, vel aperte, vel plusquam probabilis hæreseos, ne in Ecclesiæ, ac Religionis sanctæ publicum detrimentum cedat, censurâ condignâ reprimendæ dignoscitur reus, hoc delictum non tam *quoad processum facti*, quam *quoad decisionem Juris*, fidem ipsam contingens, sicque dogmaticam ex fide definitionem publicam & autoritativam efflagitantis, per Papam est referendû ad Generale Oecumenicum Concilium, non ideo, quod ipse Papa, seu

Petra, super quam ædificata est Ecclesiâ, non habeat etiam dogmatis ex fidei principijs *authoritative* decisivam potestatem, sed quod certior adhuc *secundum nos* sit fidei regula ex definitione Generalis, quæ per Papam informati, ejusque consensum firmati Concilij, consummatam in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis autoritatem omnimodam obtinentis? Ex qua proinde Concilij, quæ Oecumenici, sicque Papam seu *formale* suum constitutum, & principium suo consensu cooperans, seu confirmans includentis, *secundum nos* certiori infallibilitatis prorsus consummatæ prærogativâ subsistit equidem Synodi Generalis, quæ Oecumenica, & quæ per Papam confirmatæ majoritas quædam, nulla verò supra Papam proprie dicta superioritas, velut in antecedentibus habetur declaratur.

Quando porrò Abulensis in suo præfenti argumento ex Christi de correctione fraternâ verbis præterdit: *Papam eatenus remitti ad Concilium Generale, quatenus ipse, ut pote fratris peccata, hæresin licet non redolentia, possint deferri ad ejusmodi Synodum.*

Ad hoc responsio in promptu est. Dum enim nullum Papæ peccatum est intelligibile, quod sub peccati reatu sit profluens ex Papali autoritate per Christum institutâ, sed ex persona hujus potestatis per Christi ordinationem particeps, ut sic communicante cum fidelibus universis tam in gratiæ & charitatis sanctæ, quam in Religionis ac Ecclesiæ sanctæ, Boni etiam publici communione, quis neget, Papam ut sic esse fratrem Christi fidelium, adeoque non jam ut Papam, sed quæ Christianum hominem subesse correctioni fraternæ per Christum *Matthæi 18.* institutæ? Quid ergo? Si Papa, quæ peccator, sicque adeo quæ homo privatus secretè, vel etiam coram testibus privatim à viro ad hoc idoneo secundum præceptum Evangelicum correctus, se non emendet, sed Ecclesiam suam publicis peccatis suis scandalizare protrevit; an nefas erit, ipsum deferri ad Concilium etiam acephalum, ut ab eo acriori verborum reprehensione castigatus, ad melioris vitæ frugem reeducatur? Sed ubi nec ista reprehensio & correctio verbalis profecerit, dum in fide non defectit, adeoque Ecclesiæ membrum & Caput permanet, *indefinitâ* adeo ligandi & solvendi, super *quocunque* ad regnum cælorum ordinabili *moralis* protensâ, præfulgens potestate, quomodo jam Concilium Generale (cui equidem non nisi quæ Oecumenico, adeoque Papam ipsum involventi pariter *indefinitâ* solvendi seu ligandi autoritas competit) adversus ipsum stringere poterit virgam coercitivam? Hoc ipsissimum est, quod ex *Cap. 11. Octavae Oecumenicæ Synodi superius* adducto habetur, quod scilicet Generalis Synodus audacter (qualis audacia prorsus interveniret, si virga coercitiva stringeretur adversus potestatem æquæ *indefinitâ* ligandi & solvendi autoritate dotatam) sententiam in Romanum Pontificem proferre haudquaquam possit.

Si equidem Pontifex sponte sua & voluntarie se uti peccatorem, atque adeo quæ hominem privatum, uti fit etiam in foro Confessionali, se subijciat Concilio, merito istud procederet ad quævis salubria, ac emendationi procurandæ congrua remedia, absque ullâ tamen judiciariâ coercitivâ fori externi propriâ autoritate, utpote haud potente constringere illum, cui, quamdiu hæreticus non est, inamissibiliter inest absoluta & indefinita ligandi potestas. Et hinc à fortiori potest Papæ uti subsidio Concilij Generalis ad famam iniquæ sibi ereptam, Ecclesiæ Bono, ac regimini perquam necessariam reparandam: in quo tamen actu nulla erga Papam, sed hoc ipsomet etiam concurrente, suamque autoritatem Synodo pariter impertiente, erga ejus iniquos distamatores exercetur jurisdictio.

CONCLUSIO.

EX regulâ fraternæ correctionis per Christum *Matthæi 18.* institutâ nequit ulla Concilij Generalis supra Papam superioritas evinci.

EXplicatur. Ipso namque naturæ lumine conspicuum est, superioritatem prætendi haud posse erga alterum, nisi ex autoritate, hunc suis seu mandatis, seu sententijs judiciarijs constringere prævalente: quorum neutrum in Concilio, quantumvis Generali quâ acephalo, posse locum habere, multis jam habetur ostensum in *præcedentibus*, & aliquantò magis firmabitur *ex subsequensibus*.

PROBATIO I.

Refutatoria *primi & secundi* per Abulensem *suprà* allati argumenti.

1. Ingamus enim, Concilium aliquod Generale, quod eo ipso, dum est acephalum, nequit formaliter Oecumenicum esse, adversus Papam non hæreticum, adeoque iure *Divino* non depositum, vel etiam non dubium, nec Episcopalis exorbe Christiano ob Ecclesiæ Bonum publicum in unum congestis jurisdictionibus subditum, eodumque procedere, ut in ipsum, ab Ecclesia agniti verum Papam, stringat excommunicationis censuram, Ethnicis adeo & publicani statu condignum eum decondens: quid efficaciam, seu vis constringentis poterit in tali sententiâ reperiri, dum ipsemet Papa talis sententiæ vim evacuare, imò omni prorsus efficaciam constringente destitutam, adeoque nullam ex sua Oecumenicâ autoritate declarare, ac *juridicè* procurare valerit? At eo ipso, quod de fide fit, Papæ ab Ecclesia recepto competere claves Regni cælorum tam *indefinitâ*, super quocunque in Regnum cælorum ordinabili *Morali* protensâ, solvendi & ligandi potestate, evidenter redditur manifestum, quamcunque Concilij adversus Papam quomodocunque latam sententiam, posse ex vi illius Oecumenicæ autoritatis enervari à Papâ, imò omni prorsus

constringente efficaciam destitutam, seu nullam *juridicè* ac *judicialiter* pronuntiari. Sicuti ergo ex fidei principijs evincitur, nullam esse Concilio Generali vim & autoritatem, suis sententijs constringendi Papam, sic ex eisdem principijs confutatur Concilij Generalis erga Papam autoritas. In quo proinde principio & Concilia, & Summos Pontifices, & sanctos Patres ac Theologos conspirare, constat ex ijs, quæ Author *Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 11.* singulari industria sua congestit: Patres, inquit, Concilij Romani sub Sylvestro Pontifice, & Constantino Imperatore n. 244. docent: *Romanam sedem à nemine, ne quidem toto Clero judicari posse; ab ipsa vero judicari omnes.* Tomo 1. Concil. post Concilium Nicænum. Et ipsum Concilium Romanum *Can. ult.*

Patres Concilij Nicæni I. numero 318. *Papam esse vicarium Christi super omnes populos, & universam Ecclesiam Christianam.* Habetur in *Act. Concilij Can. 39. Tom. 1. Concilior.*

Patres Concilij Sinuesani, numero 180. *Non posse alterius ore, sed suo tantum Papam judicari: illum reum, illum judicem sui esse.* Acta Concilij Sinuesani *Tom. 1. Concilior. & Nicolaus I. in Epist. ad Michaelem Imperatorem.*

Patres Concilij Romani sub Symmacho Papa, & Theoderico Italiæ Rege, num. 115. *Papam esse summum Pastorem, nullius, extra casum hæretici, judicio subiectum.* Tomo 1. Concilior. & Anastasius in *Symmacho.*

Patres Synodi Romanæ sub Leone III. & Carolo M. ex Alemannia, Gallia, Italiæque quàm plurimi. *Rem inauditam esse, Romanum Pontificem Concilio reum sibi, qui nunquam alium, quàm se judicem habuerit.* Anastasius in *Leone III. Amilius de rebus Francor. in Carolo M. Baronius ad Annum DCCC.*

Patres octavæ Oecumenicæ Synodi sub Hadriano II. Pontifice, numero 202. *Ne quidem à Concilio Generali posse in Romanum Episcopum sententiam dici.* *Can. 21. & habetur 10. 4. Concilior.*

Patres Concilij Lateranensis sub Leone X. numero 114. *Papæ autoritatem Concilio præcellere.* *Sess. 11. Et Rex Christianissimus per suos Oratores Lateranensi Concilio se adherere professus est.* *Sess. 8.*

S. Anacletus Papa & Martyr: *Depositionem Summi Pontificis soli Deo reservatam esse.* *Epist. 1. Anaclet. quæ habetur Tom. 1. Concil.*

Iulius Papa: *Papam à nullo posse judicari: majores causas ad eundem referendas esse, & extra ejus sententiam, nihil posse deserviri.* *Epist. 1. ad Episcopos Orientales; & habetur Tom. 1. Concilior.*

S. Bonifacius Martyr. *Papæ judicio omnes subiacere, ipsum nullius, exceptâ hæresi.* *Cap. Si Papa. dist. 50.*

S. Gelasius Papa: *Ex præscripto Canonum ab omnibus posse Romanam Sedem appellari, sed ab ista nullam esse provocationem: ejusque sententias nullius examini, aut judicio submitti.* *Tom. 1. Concilior. & cap. Nemo. cap. Cuncta. 9. q. 3.*

S. Symmachus apud Ennodium: *Successores B. Petri cælo tantum suam debere innocentiam, & præter Deum sine judice esse.* *Tom. 1. Concilior. in Symmacho.*

Kk 2

S. Ni.

S. Nicolaus Papa ad Michaellem Imperatorem: *Papa iudicium ultimum & peremptorium esse; nec maiorem Pontificiâ auctoritate in mundo dari.* Tom. 3. Concilior. & cap. Patet. 9. q. 3. Palchalis 11. Romanum Pontificem nullis Conciliorum legibus constringi posse. In Epist. ad Archiepiscopum Panormit. & cap. Significâti. 4. De elect.

S. Cyrillus: *Sicut Christo à Patre omnis potestas & nulli alteri data est: sic Petro, eiusque successoribus supremam Ecclesiæ curam, nullique alteri commissam.* 1. Thesaurorum tom. 2.

S. Cyprianus: *Hereses & schismata ex eo nasci, quod non uni sacerdotio, qui vice Christi iudicem agit, universa fraternitas obtemperet.* lib. 1. Epist. 3. sub init.

Stephanus Archiepiscopus, omnesque Africa Episcopi: *Ad Romanam Sedem omnia, & longinquis etiam, remotissimisque locis negotia majoris momenti deferenda esse, eiusque arbitrio finire oportere.* In Epist. ad Damianum Papam. & habetur Tom. 1. Concilior.

S. Damasus Papa: *Nulli Episcoporum numero decreta firmari, quibus Romanus Pontifex assensum non præbuit, & huius ante omnia expectandam sententiam esse: nec ulla unquam rata Concilia legi, quæ non sunt iuxta Apostolicam auctoritatem.* Epist. ad Episcopos Illyriæ apud Theodoret. lib. 2. cap. 22. & Epist. 2. ad Stephanum, & Concilia Afric.

S. Athanasius: *Majores suos dogmata & ordinationes à Sede Romana accepisse, ad eamque quasi ad Matrem recurrisse, eius uberibus nutriendos: Canonibus quippe sancitum esse, ut absque Romano Pontifice in majoribus causis decerni nihil debeat.* Epist. ad Felicem II. Papam.

Patres Concilij Oecumenici Sardicensis sub Iulio Papa, numero 300. *A Synodo condemnatos posse Romanam Sedem appellare, huiusque arbitrio sedere, an velit ipsa causam cognoscere, an iudices in partibus delegare.* Ex actis Concilij c. 4. & 7.

Patres Concilij Chalcedonensis Oecumenici sub Leone Papa, numero 630. *Imperari sibi à Pontifice Romano, leges dari, & fidei formam præscribi patrantur, & parent.* Ex actis Concilij Act. 1. 3. 16.

Anastasius Patriarcha Hierosolymitanus: *Antiquis regulis sancitum esse, ut quicquid, quamvis in remotis Provinciis ageretur, non prius tractandum esse, quam ad notitiam Almiæ Sedis esset deductum: ut iuxta ejus auctoritatem aut firmaretur, aut infirmaretur.* Epist. ad Felicem Papam.

Patres Concilij Nicæni II. numero 150. sub Adriano I. Papa. *Execrabilem, profanam, & adulerinam esse septimam Synodum Constantinopolitanam, quia non habuit cooperarium Romanum Pontificem, neque illius sacerdotes, neque per Vicarium, neque per Provinciales litteras, quemadmodum fieri in Synodis debet.* Ex actis Concilij Act. 6.

S. Ildorus Hispalensis: *Epistolas Romanorum Pontificum, eorumque decreta pro culmine Sedis Apostolicæ, nec imparis esse cum Concilij auctoritatis, nec ullam Synodum legi ratam fuisse, quæ non fuerit auctoritate apostolicæ Sedis congregata, vel iuxta.* Præfat. in opus Conciliorum.

Ivo Carnotensis: *Iudicia Romana Ecclesiæ à nemine retrahi posse: & si quis aliquando huius*

Ecclesiæ auctoritate gravatum se sentiat, non debere in Ægyptum descendere propter auxilium, sed ab ipsa ad ipsam confugere, & inde expectare levamen, unde se conqueritur accepisse gravamen. Epist. 67. Ioannes Sarisberienis: *Quis præsumat Summum iudicare Pontificem, cuius causa Dei solus reservatur examini utique quisquis hoc attentaverit, laborare quidem, sed proficere nequaquam potest.* In Polycr. lib. 8. c. 21.

B. Augustinus Triumphus: *Sententia Papæ, & sententia Dei, est una sententia; sicut una sententia Papa & sententia Auditoris ejus. Cùm igitur appellatio semper fiat à minori ad maiorem, si quis nullus est maior seipso, in terra nulla appellatio tenet facta à Papa ad Deum.* De potest. eod. q. 6. a. 1.

B. Ioannes Capistranus: *Auctoritas Papæ protenditur ad omne bonum, & nullum malum, est enim quasi Deus in terra major homine, & minor Deo, plenitudinem obtineat potestatis.* Lib. de auctoritate Papæ & Concilior.

S. Bernardus: *Quis mihi faciet iustitiam de vobis? Extat quidem tribunal Christi, sed absit, ut ad illud appellem: itaque recuro ad eum, cui datum est iudicare de universis, hoc est, ad vos: vos appello ad vos, iudicate inter me & vos.* Epist. 113. & lib. 3. de Considerat. cap. 2.

S. Thomas Aquinas jam supra cit. *quæst. de Pont. 10. a. 4. in solut. ad 13. & in 4. dist. 19. & 2. 2. q. 2. a. 3. & Tract. contra impugnantes Religionem.*

S. Antoninus T. 22. p. 3. c. 6. §. 19. S. Bonaventura in 4. dist. 19. & expressè de celest. Hierarch. p. 2. c. 1. Alexander Avenis p. 3. q. 40. membro 2.

S. Bernardinus Senensis in Mariali p. 3. serm. 3. *Cùm Papa, inquit, sit Christi Vicarius, & gerat vicem Dei in terris, ex quo sequitur, quod habet plenitudinem potestatis, & illud, quod facit, præsumitur facere auctoritate Dei: ideo ipso approbante aliquid, & nos approbare debemus. Imò ipsius sententia est magis standum, quam sententia totius mundi.*

Denique Ecclesia & Natio Gallicana hanc ipsam veritatem de Pontificis auctoritate Concilij superiore, aliquoties, totoque audiente orbe Christiano, amplexa palam & professæ est, ut infra dicitur. Videatur interim Raynaldus ad Annum 1441. n. 10. & Acta Concilij Lateranensis ultimi Sess. 8.

PROBATIO II.

Prioris continuativa.

Videri equidem posset, Concilij super Papa superioritatem evinci ex Cap. *Confidimus.* Cap. *Contra.* Cap. *Prima salus.* Cap. *Ideo.* 25. q. 1. quatenus hiæ Canonibus habetur sancitum: *Summum Pontificem Universali-um Synodorum decretis & sanctionibus Canonibus alligari, de cetero que apprimè sanctam Sedem, ut constitutiones ejusmodi curet observari.* Quod faciunt etiam, quod Gregorius Magnus in Cap. *Sicut.* dist. 15. relatus dixerat: *Ne quidem à Summo Pontifice solvi posse, quos quique Concilia Oecumenica ligarunt, aut ligari, quos illa solverunt.* Et quod S. Antoninus 3. p. 11. 23. cap.

cap. 2. §. 6. asseruit: In ijs, que ad fidem perti-
nent, majorem esse Concilij auctoritatem, quam
Summi Pontificis. Item. In ijs, que Universalis
Ecclesiæ statum concernunt, non posse Papam contra
Concilium aliquid statuere.

23. Verùm ad solidam super hisce reflexionem
faciendam, lubeat ex Adversarijs sciscitari,
cujusnam auctoritatis jure ac efficaciâ constri-
gantur Summi Pontifices ad Synodorum Uni-
versalium decreta, seu Canonicas sanctiones,
in rebus fidei præcipuè, vel Universalis Eccle-
siæ concernentibus statum, observanda? In
fidei equidem sanctionibus à Concilio Oecu-
menico latis, & per Papam firmatis, ex hoc
Capitis unâ & Hierarchici Ecclesiæ Corporis
consensu eatenus stat omnimoda & consum-
mata veritatis infallibilitas, ut Papa eti-
am debeat ei se subiectum profiteri, tum ex
fidei virtute propter Primæ Veritatis superim-
pensionem auctoritatem, tum ex virtute prud-
entiæ infusæ, propter credibilitatis pruden-
tialem evidentiam supernaturalem dogmaticæ
veritatis, non tantum sufficenter, sed convin-
center, sub omnimodâ scilicet infallibilitatis
moralitate applicatoriam.

24. In ijs porrò, quæ statum Ecclesiæ concer-
nunt, Summus Pontifex se conformare & ac-
commodare tenetur Oecumenicorum Con-
ciliorum decretis, ex ipsa iustitiæ Legalis, à Reli-
gionis supernaturali haud distinctæ obligatio-
ne, Papam eò impensius constringente, quòd
tanquam Oecumenicus Ecclesiæ Pastor hujus
universale Bonum magis, quam cæteri pro-
movere teneatur. In his statutis Synodali-
bus autem fideles quosque, etiam singulariter spe-
ctatos, concernentibus, quoad materias, quæ
Papalem dignitatem non dedecent, eorum se-
cundum vim directivam obligatio stringit eti-
am Papam, ut quæ Ecclesiæ sanctæ membrum,
reliquo myltico, cujus est Caput, Corpori se
conformet, idque in vi Æternæ legis, atque ex
hac derivatæ naturalis etiam supernaturaliza-
tæ legis, omni mandato humano sese insinuan-
tis, suamque transcendentalè obligationem
in id transfundentis. Quia tamen ejusmodi à
Concilio, quantumvis etiam Oecumenico, sanc-
titi decreti vis & efficacia non potest non
computari in censu moralis ad Regnum cælo-
rum in terris ordinabilis vinculi, quomodò
extrahi valeret ab indefinitâ, super quamcun-
que in terris ad Regnum cælorum ordinabi-
lem moralitatem protensâ, ligandi & solvendi
Papæ, etiam solitariè spectati, potestate? Quare
tantum abest, ut hæc sit illi subiecta, sed to-
ta potiùs decreti Synodalis secundum se speci-
ficè spectati, obligatio subjacet Summi Ponti-
ficis auctoritati. Quam ob rationem nulla
enam est excogitabilis in terris judiciariæ po-
testatis sententia, cui non supereminet Papæ
suprema potestas Oecumenica.

25. Hoc totum dilucidis verbis profitebantur
sacra Concilia, asseverando, Summum Ponti-
ficem à nemine, præter solum Deum, judicari
posse; veluti industriâ præcipuis laudibus dig-
nâ Author Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 6. à n. 2.
nostros ob oculos ponit exempla sequentia,
quorum primum est Anni 303. de Marcellino

Pontifice, Imperatorum Diocletiani, & Ma-
ximiani seu minis, seu blanditijs ad thus Ve-
stæ adolendum permoto, sed mox pœnitente
ad Synodum Sinuessæ in Crypta Cleopatrensi
celebratam revertente, ex quâ hanc retulit
sententiam: Synodus universa dixit: cunctorum
judicio tu eris iudex, ex te damnaberis & iustifica-
beris, tu enim iudex, tu reus; veluti fusiùs ha-
betur to. 1. Concilior. & in epist. Nicolai 1. ad
Michaelem Imperatorem, relatâ in Synodo Oe-
cumenicâ VIII. Act. 6.

26. Secundum anni 324. exemplum est desump-
tum ex Concilio post baptizatum Constanti-
num Imperatorem in Thermis Trajani per B.
Sylvestrum cum ducentis octoginta quatuor
Episcopis celebrato, in quo Valentiniana &
Sabelliana hæresis damnata est, ubi juxta 1. m.
1. Concil. 20. cap. ita habetur: Nemo dijudicet pri-
mam Sedem, quoniam omnes Sedes à Prima Sede ju-
sticiam desiderant temperari, neque ab Augusto, ne-
que ab omni Clero, neque à Regibus, neque à popu-
lo iudex iudicabitur.

27. Tertium anni 431. exemplum est Concilij
celebrati in Atrio Sessoriano ob Sixtum III.
Pontificem de stupro accusatum; ubi præsen-
te Imperatore Valentiniano, cum dictum esset:
Non licere adversus Pontificem dare sententiam,
surrexit protinus Imperator, & in arbitrio
præfati Pontificis tribuit judicare iudicium su-
um; uti habetur in dictâ Nicolai Papæ ad Mi-
chaelem Imperatorem Epistolâ, relatâ tom. 3. Con-
cil.

28. Quartum anni 502. exemplum est ex Syno-
do Romanâ, celebratâ sub Symmacho Papa,
ubi in Apologiâ ex mandato Concilij adver-
sus schismaticorum erga Symmachum crimina-
tiones scriptâ ab Ennodio sic habetur: Aliorum
fortè hominum causas Deus voluit homines termina-
re, sed Sedes istius (scilicet Romanæ) Præsulis suo
sine questione reservavit arbitrio. Voluit B. Petri A-
postoli Successores cælo tantum debere innocentiam,
subtilissimi discussoris indigni involatam exhibere
conscientiam. Cujus asserti mox subijcitur ratio,
quòd uni dictum sit: Tu es Petrus, & super hanc
Petram ædificabo Ecclesiam meam; & quæcunque
solveris super terram, erunt soluta & in cælis. Ex
Ennodio to. 2. Concil. libello Ennodij.

29. Quintum anni 800. exemplum est ex Syno-
do Romanâ sub Leone III. & Carolo Magno
celebratâ, ubi cum Carolus infensissimorum
Leonis hostium audacias sacrilegas vindica-
turus jussisset, ut Synodus in Leonem, ejus-
que objecta inquireret, Patres unanimi voce
exclamârunt: Nos sedem apostolicam, quæ est
Caput omnium Dei Ecclesiarum, judicare non aude-
mus, nam ab ipsa nos, & Vicario suo iudicamur,
ipsa autem à nemine iudicatur, quemadmodum an-
tiquitus mos fuit. Ex Anastasio in vita Leonis, &
Emilio de gestis Francorum sub Carolo Magno.

30. Sextum anni 968. exemplum est iterum ex
Romanâ Synodo sub Hadriano II. habitâ in
casu Photij, ubi Pontifex sic fuit præfatus, Ro-
manum Pontificem de omnium Ecclesiarum Præsuli-
bus iudicasse legimus, de eo verò quemquam iudicasse
non legimus, licet enim Honorio ab Orientalibus
post mortem anathema sit dictum, sciendum tamen
est, quia fuerat super hæresi accusatus &c. Quæ ver-
ba

Concilia
Universalia
Oecumenica
C. VI

ba lecta & approbata sunt in VIII. Synodo Oecumenicâ *Act. 7.*

§. III.

Noftratis de Papæ suprâ Concilium superioritate sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur.

ARGUMENTUM I.

Desumptum ex Papæ per se, vel Legatos suos in Concilijs Oecumenicis præfidentia.

31. **F**ingunt equidem hæretici moderni, in nullo Universalî Concilio ante Synodum Constantinopolitanam, pro *Olivâ* Oecumenicâ habitam, vel per se, vel per Legatos suos præfuisse Romanum Pontificem.
32. Verum hujus manifesti commenti manifesta fit confutatio ab inductione Conciliorum Oecumenicorum. Nam I. ex *Actis Nicæni Concilij* constat, huic Synodo, unâ cum Vito & Vincentio, Ecclesiæ Romanæ Presbyteris, præfuisse Hosium Cordubensem, quem fuisse Romani Pontificis Legatum, asseritur etiam in Præfatione Concilij Sardicensis.
33. Insuper sanctus Athanasius in *Epist. ad vitam solitariam agentes* scribit, Hosium in illo Concilio principem egisse: testanturque acta Concilij, Hosium præfactum unâ cum Presbyteris Romanis Vito & Vincentio primo loco subscripsisse. At quis eredit, Hosio simplici Episcopo Cordubensi præ Patriarchis illi Concilio præsentibus permillum fuisse, ut primo loco subscriberet, nisi Romani omnibus Patriarchis superioris Pontificis Legatum egisset? Unde Cedrenus in *Compendio historiarum*, & Photius *lib. 1. de septem Synodis* scribunt, *Sylvestrum per suos Legatos Nicæno Concilio auctoritatem intulisse.*
34. 2. Verum quidem est, Concilio Constantinopolitano I. Oecumenico II. neque per se, neque per suos Legatos interfuisse Damalum Papam, eò quod Episcopos Orientis Constantinopolim convocatos, volebat Romam ad plenissimam Episcoporum Occidentalium ibi congregatam Synodum vocare, nisi illi iustas ob causas se excusando, contra Macedonianos ac Eunomianos sententijs & animis se conjunctos probassent cum Episcopis Occidentalibus. Nihilominus illa Constantinopolitana Synodus in tantum cæpit esse Oecumenica, in quantum, teste Photio in *libello de septem Synodis* à Damaso Papâ confirmata fuit, in ijs nimirum, quæ ad Macedonianæ ac Eunomianæ hæreseos condemnationem, fideique Nicæne confirmationem spectant, ex sancto Gregorio *lib. 6. epist. 125.*
35. 3. Quod sanctus Cyrillus in Ephesino Oecumenico III. Concilio habuerit auctoritatem Legati à Cælestino Papâ constituti, expressè evincitur ex epistola Cælestini ad Cyrillum relata *tomo I. Concil. edit. Colonienf. pag. 737. & ali-*

bi, testanturque Evagrius lib. 1. cap. 4. Photius in lib. de septem Synodis. Prosper in Chronico, Nicephorus lib. 14. cap. 34. Liberatus Abbas in Breviario. Justinianus in Edicto, & Nicolaus I. in Epist. ad Michaellem.

4. Ex Leonis ad Concilium Chalcedonen. *36. se epist. 47.* apertè constat, Legatos ipsius fuisse ad istam quartam Oecumenicam Synodum taliter directos, ut ipsemet Papa in ijs præfideret. Quam Romani Pontificis intentionem fuisse ratam habitam à Concilio, constat ex hujus ad Leonem *Act. 3. in quibusdam exemplaribus*, in alijs verò circa finem Concilij relata epistola; ubi habentur sequentia: *Quibus (Episcopis nimirum Concilij) tu sicut membris caput præter as in his, qui tuum tenebant ordinem.* Unde apertè falsum est, quod, uti Neoterici ajunt, illi legati Pontificij non egerint munus Iudicis, sed accusatoris. Nam oppositum evincitur tum ex eo, quod in omnibus actionibus primi nominentur, primi sedeant, primi subscribant, sententiamque definitivam nomine Papæ, & totius Concilij proferant in Dioscorum his verbis: *sanctissimus ac beatissimus Papa, Caput universalis Ecclesiæ Leo, per nos, Legatos suos, sancti à Synodo consentiente, Petri Apostoli præditus dignitate, qui Ecclesiæ fundamentum, & petra fidei, & celestis regni lamina nuncupatur, Episcopali dignitate Dioscorum nudavit, & ab omni opere sacerdotali fecit extorrem.* Nec est, cor Neoterici officium Iudicis ac Directoris in præfacto Concilio referant ad viros Consulares ab Imperatore Martiano constitutos. Hi enim erant destinati duntaxat ad reprimeendam violentiam, si quæ, ut Dioscorus in Concilio Ephesino II. moliebatur, esset inferenda; ipse enim in *Orat. ad Synodum* fallus erat, se non alio sine venisse, nisi ad confirmationem, seu defensionem fidei, non verò ad jurisdictionis Ecclesiæ usurpationem.

5. Circa Concilium Constantinopolitanum II. Oecumenicum I V. nimis planum est, Eutychium, Patriarcham Constantinopolitanum, agnovisse, quod præfidentia sit debita Romano Pontifici; sic enim in *Epist. ad Vigilum in fine 1. collat. 8. Synodi* relata scripsit: *Petimus, præfidente nobis vestra Beatitudine, de tribus capitulis quaeri & conserrri.* Unde Zonaras in *vita Iustiniani. Sub hoc*, ait, *quintum Concilium est coactum centum sexaginta quinque Episcoporum, quorum Princeps fuit Vigilus, Papa Romanus.*

6. In Concilio Constantinopolitano III. Oecumenico VI. Præfides fuisse Legatos Agathonis Romani Pontificis, Petrum & Georgium Presbyteros, ac Ioannem Diaconum, testatur Zonaras in *vita Constantini IV. patetque ex ipsâ Synodo*, ubi in omnibus actionibus isti primi omnium nominantur, loquuntur, ac subscribunt. Neque Imperatorem, licet primo loco sederit, egisse manus Iudicis, vel Præfidis, constat ex eo, quod ultimo loco subscripserit, nec adeo definierit, sed decretis ac subscriptionibus Episcoporum consenserit.

7. Concilium Nicænum II. non pseudo-oecumenicum (à Genio Calvinistico sic vocitatum, quod damnarit eos, qui sacras Christi, & Sanctorum Imagines omni honore spoliabant)

bant) sed legitimum Præsides habuisse Adriani I. Legatos Petrum Archipresbyterum, & Petrum Abbatem sancti Sabæ, constat ex actis Concilij, in quibus isti primi nominantur & primi subscribunt.

40. 8. Denique Synodus Constantinopolitana II. inter Oecumenicas octava, celebrata sub Adriano Papâ, præsidentes habuisse hujus Legatos Donatum & Stephanum Episcopos, & Marinum Diaconum, probatur ex eo, tum quod primi nominantur & subscribant, tum quod in primâ ejus actione rogati à Concilio, ut ostenderent litteras Papæ, præsidentiam eis concedentes, exhibuerint; tum denique quod ad finem Concilij primus ex illis ita subscripserit: *Ego Donatus, Dei gratiâ Episcopus Hostiensis, locum obtinens Domini mei Adriani universalis Papæ, huic sanctæ & universali Synodo præsidens, omnia, quæ superius leguntur, promulgavi, & manu propriâ subscripsi.* Quandoquidem ergo tam aperte extet probatum Summi Pontificis in Concilij Oecumenicis jus præsidendi, hoc verò præsidentiæ jus importet superioritatem, prorsus dicendum videtur, quod *Papa sit super Concilium.*

Exceptio.

41. EXcipient fortassis Adversarij, præsidentiâ in Concilio non tam arguere jus superioritatis erga totum Concilium, quàm erga singulos reliquos in Synodum aggregatos Antistites: exemplo Comitiorum imperialium, quibus Cæsar quidem præsidet, ceu superior singulorum Statuum, ac Principum, nullatenus tamen obtinere superioritatem supra Comitibus, constare potest ex his, quæ Hermannus Hermes in suo publici Juris fasciculo cap. 40. à n. 79. adfert. Quinimò in Senatu Venetæ Republicæ Dux, seu Senatorum singulorum superior, obtinet quidem præminentiam, cum tamen totus Senatus super ipsum habeat jus superioritatis. Quidni ergo dicatur, ex Papæ in Concilij Oecumenicis præsidentiâ, rectè concludi ejus super cunctos sigillatim spectatos Antistites superioritatem, hinc tamen minime evinci superioritatis jus erga totum Concilium, imò ne hujus quidem supra Papam superioritatis jus efficaciter excludi ex illo jure præsidendi.

Responsio.

42. VERùm quidquid sit de jure præsidendi in Comitibus Imperialibus competente Cæsari, vel de præsidentiâ Ducis Veneti in suâ Republicæ Senatu, oportet, Summi Pontificis in Concilij Oecumenicis præsidendi jus expendere ex ipsissimo illo Divinitus constitutæ authoritatis fundamento, cujus intuitu ipsæ quoque Generales Synodi manifesta superioritatis testimonia Papæ detulerunt, quæ in unum fasciculum præcipuâ quâdam diligentia collegit Author Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 5. Nam 1. Nicenam Synodum à Sylvestro Summo Pontifice in altero Romæ coacto Concilio fuisse

confirmatam, anathemate in eos, qui aliter crederent, prolato, constat ex to. 1. Concilior. & epist. Synodali 4. Felicis Papæ III. ubi sic habetur, *Domino ad B. Petrum dicente: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.*

43. Secundo. In fine Concilij I. Constantinopolitani, sed Oecumenici II. ita habetur: *Damasus ad examinanda Synodi Constantinopolitana acta, pro Ecclesie Romanæ more, & autoritate Romæ Concilium indixerat, ad quod & Orientales vocati, Legatos cum purgatione miserunt. Id sequenti anno frequentissimum celebratum est, Concilium Constantinopolitanum confirmatum, & omnes hereses condemnate.*

44. 1. Tertio. In Concilio Ephesino Oecumenico III. præter alia argumenta, notat indignissimum occurrit, quod Romanus Pontifex Caput sit Concilij, Patres autem in ea Generali Synodo congregati Ecclesie membra acclamarentur: dum Legatus Pontificius Patribus in hæc verba egerat gratias: *Quod sanctis suis verbis, pîssq; præconijs sancta Ecclesia membra sancto suo Capiti se exhibuerim.*

45. Quarto. In Concilio Chalcedonensi quarto Oecumenicâ Synodo III. Leo Pontifex passim vocatur *Ecclesie Universalis Pontifex, Caput Universalis Ecclesie, Univerſe vineæ custos &c.*

46. Quinto. Ex secundo Constantinopolitano Concilio notatu dignum occurrit, quod Act. 4. habetur: *Nos Apostolicam Sedem sequimur, & obedimus, & ipsius communicatores habemus, & condemnatos ab ipsa, & nos condemnamus.*

47. Sexto. In tertiâ Constantinopolitanâ VI. Oecumenicâ Synodo habetur 18. Act. & Synodali Epist. quod primæ Sedis Antistes dicatur *Universalis Ecclesie, stans supra firmam fidei petram, qui proinde autoritate suâ etiam Apostolicâ confirmavit istam Synodum; uti constat ex Epistola Leonis II. relatâ post Acta Concilij.*

48. Septimo. In Oecumenicâ Septimâ Synodo Constantinopoli celebratâ Act. 2. Legatis Apostolicis interrogantibus; num sacra Synodus recipiat sanctissimi Papæ Veteris Romæ litteras, sacrarum scilicet imaginum cultum sancientes? Respondit sacra Synodus: *Ita sequimur, recipimus, & probamus; manifesto sanè argumento subjectionis erga autoritatem Apostolicam.*

49. Octavo. In octavâ Oecumenicâ Synodo itidem Constantinopoli celebratâ habetur præter alia Act. 4. 10. & ultimâ, nec non Canone 21. quod Concilio non liceat *audacter sententiam dicere contra Summos Senioris Romæ Pontifices.*

Nono. In Concilio Lateranensi sub Alexandro III. prout refertur in Cap. *De elect.* extat sancitum: *In Romana Ecclesia debere aliquid speciale quoad electionem constitui, cum non possit recursus ad Seniores haberi.*

50. Decimo. In Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. contra Græcorum errores celebrato ita habetur inter alia: *Ipsa quoque sancta Romana Ecclesia summum & plenum primatum, & principatum super Universaliam Ecclesiam Catholicam obtinet.*

timet: quem se ab ipso Domino in Beato Petro Apostolorum Principe, sive Vertice, cuius Romanus Pontifex est Successor, cum potestatis plenitudine recepisse, veraciter & humiliter recognoscit.

52. Undecimò. Concilium Florentinum in litteris Vnionis circa finem ita habet: Definimus, sanctam Apostolicam Sedem in univ[er]sum terrarum orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie Caput, & omnium Christianorum Patrem & Magistrum existere, & ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi Vniversalem Ecclesiam à Domino nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse.

53. Duodecimò. Ex Concilio Lateranensi celebrato sub Leone X. relatu dignissima, ac æternæ memoriæ commendanda sunt, quæ ceu univ[er]sorum Conciliorum intento præsentis defervientia Summaria quæpiam Sess. 10. habentur sub hisce verbis exarata: Nec illud nos movere debet, quòd sanctio ipsa, & in ea contenta in Basileensi Concilio edita, & ipso Concilio instante, à Bituricensi congregatione recepta fuerunt, cum ea omnia post translationem ejusdem Basileensis Concilij per Eugenium IV. factam, à Basileensi conciliabulo (quod post talem translationem Concilium amplius appellari non merebatur) facta extiterint, ac propterea nullum robur habere potuerint: cum etiam solum Romanum Pontificem pro tempore existentem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum inducendorum, transferendorum, ac dissolvendorum, plenum jus & potestatem habere, necdum ex sacra Scriptura testimonio, di[sc]t[is] SS. Patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum, etiam Prædecessorum nostrorum, sacrorum Canonum decretis, sed propria etiam eorundem Conciliorum confessione manifestè constet: quorum aliqua referre placuit, reliqua verò, utpote notoria præterire. In Alexandrina enim Synodo, Athanasio ibidem existente, Felici Romano Pontifici ab eadem Synodo scriptum fuisse legimus, Nicenam Synodum statuisse, non debere absque Romani Pontificis auctoritate Concilia celebrari. Neque nos latet, etiam Leonem Pontificem Ephesinam II. Synodum ad Chalcedonem transfuisse. Marinum etiam Papam V. Præsidentibus suis in Concilio Senensi potestatem transferendi Concilium, nullâ consensûs ipsius Concilij mentione habitâ, dedisse. Ephesinam quoque primam Synodum Calestino, ac Chalcedonensem eidem Leoni, sextam Agathonis, septimam Hadriano, octavam Nicolao, octavam etiam Constantinopolitanam Hadriano Romano Pontifici, Prædecessoribus nostris maximam reverenti exhibuisse, eorundemque Pontificum institutionibus, & mandatis in sacris codicillis per eos editis & factis reverenter, & humiliter obtemperasse. Unde Damasus Papa. & cæteri Episcopi Romæ congregati, scribentes de Concilio Ariminensi in Ilyrico constituto, præjudicium aliquod per numerum Episcoporum Arimini congregatorum fieri non posse testantur, quandoquidem constet, Romanum Pontificem, cuius ante omnia decebat spectari decretum, talibus non præbuisse consensum: eundemque Leonem Pontificem, univ[er]sis Siciliæ Episcopis scribentem, idem voluisse, apparet. Consueveruntque Conciliorum Patres, pro eorum, quæ in suis Concilijs gesta fuerunt, corroboratione à Romano Pontifice subscriptionem, approbationemque humiliter petere, & obri-

nere, prout ex Nicenâ, & Ephesinâ ac Chalcedonen[s]i hujusmodi, & sextâ Constantinopolitanâ, & septimâ eadem Nicenâ, & Romanâ sub Symmacho habitâ Synodis, eorundemque gestis, nec non in Aimari libro de Synodis manifestè colligitur, quod etiam maximè Patres Constantinenses fecisse, constat: quam laudabilem consuetudinem, si Bituricensis, & Basileensis secuti fuissent, hujusmodi molestiâ proculdubio careremus. Ex quibus proinde univ[er]sis liquidò constat, Papæ in Concilijs Oecumenicis jus præsidendi, ac ultimâ definiendi non fundari super superioritate erga Antistes sigillatim duntaxat spectatos, sed niti auctoritate erga univ[er]sam Ecclesiam, totumque Concilium, atque adeò importare litisam super Synodo, quantumvis Generali, superioritatem.

ARGUMENTUM II.

Peritum ex hoc, quòd Concilio nulla sit infallibilitatis auctoritas, nisi accedat eidem Papæ consensus & confirmatio.

AUthor Regalis Sacerdotij cit. lib. 2. S. 10. egregie argumentatur hunc in modum. Qui primas Concilio tribuunt, hoc ipso, & necessariò quidem inferre debent, ultimâ ac preemtoriam sententiam penes Concilium esse, quæ nec censuram, nec correctionem admittat, & consequenter ab omni errore sit libera: si enim errori & correctioni subiaceat, jam non erit ultima, sed superior em aliquam, tutamque regulam, & erroris immunem habebit, ad quâ exigatur: quemadmodum linea recta est regula, & iudex omnis obliqui, quia sola, & necessariò non exorbitat, & proximo tramite in centrum pergit.

Si ergo probatum fuerit, Concilium errasse, eadem operâ probatum erit, alteri subiectum esse, qui errores emendet, omni ipse errandi periculo liber, nisi velimus, in Ecclesia esse omnia incerta, & ludibrij opinionum exposita. Age jam ergo, & ostendamus, nihil fixum ratumque in Concilij esse, quando Romanam Cynosuram præ oculis non habent.

Anno Domini CCCLIX. sub Liberio Pontifice erravit Synodus Ariminensis, cui & Legati Apostolici (quorum unus Vincentius fuit Capuanus Episcopus) & Episcopi supra 400. interfuerunt; quando specioso componendæ pacis obtentu, sic enim blandiebantur Ariani, expunctâ voce consubstantiali, Filium Patri similem dixerunt; tunc enim, teste Divo Hieronymo, dedita velut arce fidei & Religionis Catholicæ, Nicenæ Synodi damnatio est conclamata, totusque ingemiscens orbis se Arianum esse, miratus est. Negavit Libertus Papa Ariminensi formulæ & symbolo suffragium, & ideo in exilium deportatus est. Audi epistolam Damasi, & Synodi Romanæ apud Theodoretum lib. 2. cap. 22.

Numerum Episcoporum, qui erant Arimini congregati, præjudicij vim habere non debere, præsertim cum formula illa composita sit, neque Episcopo Romano, cuius sententia præ cæteris omnibus erat

exspectanda, neque Vincentio, neque alijs, ei consentientibus, cumque illi ipsi, qui in fraudem illi, à veritate deflexisse visi essent, post ad meliorem mentem demò traducti, planè testarentur, hanc formulam sibi magnopere displicere. Idem narrat Sozomenus lib. 4. cap. 18. Si dicas, non esse in hoc Concilio legitime progressum, nec liberas Episcoporum voces fuisse, partim videlicet Arianorum fraudibus, partim metu, tædiòque expressas. Id equidem haud negamus, sed vel ex hoc ipso apparet, Concilium aut metu, aut ignorantia, aut odio, aut quolibet aliâ ratione, nec enim interest quali, corrumpi posse, à vero deflectere, & de legitimo illegitimum fieri, nisi approbatione & testimonio Romani Pontificis, sine quo affectibus & perturbationibus agi potest, nec à Spiritu sancto certo tutoque ducitur; & quod Ariminense metu, dolòque fecit; aliud ambitione, aliud cupiditate, aliud amore, aliud ignorantia faciet; verbo errare potest, nec interest, quo diverticulo, si viâ excedat. Quæ pro alijs etiam Concilij advertenda sunt.

66. Anno CCCLXXXI. erravit secunda Synodus Oecumenica Constantinopolitana 150. Patrum, quando contra præscriptum Nicæni Concilij, & jura Ecclesiæ Alexandrinæ, Patriarchæ Constantinopolitano primas à Romano Pontifici ce detulit, absente, nec audito Timotheo Alexandrino, quem canonem Romana Sedes nunquam ratum habuit, utpote & cum Nicæno Concilio pugnantem, (cujus decreta à Pontifice probata, sine hujus assensu solvi non poterant) & cum alterius injuriâ conjunctum, cui nolenti auferri sua non poterant. Vide SS. Leonem epist. 51. ad Anatol. Gregorium M. l. 16. ind. 15. epist. 51. & Maymb. lib. 1. de schism. Græcorum. Et quamvis hic error non fuerit in materia & puncto fidei, fuit tamen in materia justitiæ, gravique reprehensione dignus, & à Summis Pontificibus emendatus, quod satis eorum ostendit supremam judicandi potestatem, cum in nullâ seu fidei, seu justitiæ causâ inferior superiori jus dicat.

57. Anno CCCCLI. erravit Synodus quarta Oecumenica, Chalcedone habita sub Leone 1. Pontifice M. & Marciano Imperatore, quando ad. 15. Can. 28. Archiepiscopo Constantinopolitano Primatum in Oriente detulit, qui canon à Sedis Apostolicæ Legatis continuo expungi iustus, ut habetur *Actione 16. & in epist. D. Leonis 59. & epist. ad Anatol. 51. & B. Gregorij M. l. 6. ind. 15. ep. 51.* Vide P. Maymb. l. 1. de schism. Græcorum. In eadem Synodo Chalcedonenſi sess. 6. cum à Patribus formula & Symbolum fidei conceptum esset, quod propter omittas quasdam voces hæreticorum instinctu, non satis contra Eutychem sententiam Catholicam exprimere videbatur, simili ferè cum Ariminensi Concilio errore, Legati Pontificij nunquam passi sunt eam formulam actis Concilij inscribi, & quamvis importunè Patres exclamarent, aliam conscribi fecerunt, ut habetur *Act. 5. Tomo 2. Conciliorum.*

58. Anno DCXCII. Constantinopoli cele-

brata est Synodus Quinisexta sub Sergio Pontifice, & Iustiniano Juniore Augusto, cui, testis est Balsamon in *Nomocanone*, Legatos Apostolicos interfuisse, seque ipsam, in Actis Concilij, universalem appellat; ejuſque Canones, præsertim 82. Adrianus Papa in *Epist. ad Tharasiuſum* valde commendat. Erravit tamen hæc Synodus, & graviter quidem quoad cœlibatum Sacerdotum, & Sabbathi jejunium, ut patet *ex can. 13. & 55.* & propterea à Patribus *Erratica* nomen tulit, nec unquam Sergius, alijque Pontifices, ut eam reciperent, adduci potuerunt, teste Anastasio in *Sergio*, & Bedâ Venerab. de 6. *etatibus in Iustiniano Minore.*

69. Anno CDXLIX. sub Leone Pontifice Maximo, & Theodosio juniore erravit Synodus 2. Ephesina Episcoporum 128. cui & Legati Apostolici interfuerunt. In ea Eutyches absolutus, damnati verò sanctissimus Flavianus, alijque Catholici Episcopi; ut proinde optimo jure fuerit à majoribus latrocinialis & prædatoria appellata, ejuſque memoriam Leo Papa abolitam, damnatamque voluerit.

60. Anno MCDXXXI. erravit Concilium Basileense à Martino V. & Eugenio IV. inditum, & postea ab eodem Eugenio, & Leone X. in Concilio Lateranensi damnatum assensu Ludovici Regis Christianissimi, qui Basileensi Concilio renuntiavit, promissique Regio diplomate per suos Oratores in publico Conventu recitata, le Lateranensi Concilio ad hæsurum.

61. En tibi, in quos errores Concilia incidèrint, ubi à Romani Pontificis directione flexerunt: quæ causa, ut sacris Canonibus sancitum sæpe fuerit, nullam esse Conciliorum auctoritatem, quæ à Romano Pontifice non fuerint confirmata, hæc enim confirmatio necessaria non esset, si Concilia falli non possent; cur enim ab alio tam necessariò ducantur; reganturque ipsa erroris tuta, & falli nescia? Quod necessariò calidum est, alio non eget, à quo calorem accipiat; ita quod necessariò certum, & verum est, aliâ confirmatione, pècquam certum fiat, opus non habet.

Exceptio:

62. Excipient fortassis Adversarij, priusquam ad dogmaticas Concilij sanctiones accedat Papæ consensus, se haud diffiteri, errori obnoxiam esse Synodum, quem tamen Papæ cum Concilio consentientis accessum decreti Synodalis approbatorium, non fieri in vi auctoritativæ supra Synodum Generalem superioritatis, sed in vi quasi contractûs, quomodò Hermannus Hermes in *Juris publici fasciculo præcitato 40. capite à n. 80.* scribit: Jurisperitorum quorundam esse sententiam, quòd in Comitij Imperialibus quidquid agitur, & concluditur, contractûs & transactionis instar esse inter Imperatorem ex unâ, & Status Imperij ex alterâ partibus, ita ut in tali contractu una pars transgens sit Imperator, & altera ipsi Imperij Ordines *conjunctim*. Unde infert is Author, qualis in contractibus duarum partium paciscentium, vel transigentium requiritur consensus, talem etiam in Comitij

L 1

mitijs

mitijs requiri, ideoque sicut in alijs contractibus alter alterum non obligat invitum, cum omnis contractus ab initio voluntatis sit, & mutuum Synnallagma ab utraque parte intervenire debeat. *Leg. Labeo. 14. ff. De V. S.* Sic in Coniunctis Imperij nec uni, nempe Cæsari, majorem, nec alteri, nempe Statibus collegi sumptis, minorem in decernendo competere auctoritatem, sed sicut invitum obligari, ita etiam obligare alterum invitum require. Quid ni ergo pari ratione discurre liceat de Concilio Oecumenico, ita ut in hoc sit una pars Summus Pontifex, altera verò pars sit reliquum Ecclesiæ hierarchicum Corpus ex Præsulibus Ecclesiasticis coalescens, maximè, cum Christus *cit. cap. 18. Matthæi* infallibilitatem Concilij Oecumenici visus sit ex hoc determinasse, quod, ubi Duo, nempe Papa & Concilium consenserint, adeoque quasi transigendo convenerint in unum fidei dogma definiendum, Pater Æternus sit eis quamcumque rem, adeoque veritatem in Synodo quaesitam, ex Christi Domini promisso infallibili imperiturus. An non igitur hi Duo, nempe Papa & Concilium, consentiendo in unum fidei dogma, sicque inter se de veritate dogmatis quasi transigendo, atque in hujus consensionis infallibilitatem à Christo promissam, & à Patre Æterno adimplendam certissime obtinendo, eatenus inter se comparari debent, quatenus neuter sit major, seu superior, quemadmodum de Imperij Statibus ac de Cæsare inter Comitibus in unum aliquod statutum consentientibus *superius* dicebatur?

Responsio.

63. **H**unc Papæ ad Concilium in definiendo fidei dogmate accessum auctoritativum non esse in vi quasi contractus, seu transactionis duntaxat, sequentis conclusionis probationibus demonstrabimus. Interea lubeat audire, quæ præcitatus Author *Regalis Sacerdotij ubi supra post n. 8.* ad præsens institutum adfert. S. Julius Pontifex Maximus *epist. 1. to. 1. Concilior.* relatâ ita disserit: Ipsa verò primæ Sedis Ecclesiæ convocandarum Generalium Synodorum jura, & Episcoporum judicia, singulari privilegio Evangelicis & Apostolicis, atque Canonicis concessa sunt institutis, quia semper majores cause ad Sedem Apostolicam multis auctoritatibus referri præcepta sunt. Nec ullo modo potest major à minori judicari. Ipsa namque omnibus major, & prælata est Ecclesijs, quæ non solummodo Canonum, & sanctorum Patrum decretis, sed Domini Salvatoris nostri voce singularem obtinuit principatum: Tu es, inquit, Petrus &c. Porro dudum à sanctis Apostolis, successoribusque eorum, in privatis antiquis decretum fuerat statutis, quæ hæc tenet sancta & universalis tenet Ecclesia, non oportere, præter sententiam Romani Pontificis, Concilia celebrari, nec Episcopum damnari, quoniam sanctam Romanam Ecclesiam primatem omnium Ecclesiarum esse voluerunt: & sicut Beatus Petrus primus fuit omnium Apostolorum, ita & hæc Ecclesia ipsius nomine consecrata, Domino instituente, primæ & caput sit cæterarum, & ad eam quasi ad matrem atque apicem, omnes majores Ecclesiæ cause, & judicia Episcoporum recurrant, ejusque iussu sententiâ terminum sumant, nec extra Romanam quidquam ex his debere decerni Pontificem.

S. Nicolaus Papa I. *epist. ad Mediolanenses,* quæ habetur, in *Cap. Omnes. dist. 22.* Qui autem Romana Ecclesia privilegium ab ipso summo omnium Ecclesiarum Capite traditum auferre conatur, hic proculdubio in hæresim labitur; & cum ille vocetur injustus, hic est proculdubio vocandus hereticus. Fidem quippe violat, qui adversus illam agit, quæ est mater fidei: & illi contumax invenitur, qui eam cunctis Ecclesijs prætulisse cognoscitur. Vnde & ipse sanctus Ambrosius se in omnibus sequi magistræ sanctam Romanam proficitur Ecclesiam.

CONCLUSIO.

PRæadducta historiarum Ecclesiasticarum, & Conciliorum sacrorum fundamenta, cum fidei sacris Litteris traditæ principijs, quibus nituntur, collata, Theologicè demonstrant Papæ supra Concilium, quantumvis Generale, quæ abstractivè saltem acephalum auctoritativam superioritatem.

Explicatur & probatur. Si ipsam namque primævam Concilij Oecumenici aggregationem expendis, ex *Matthæi 18.* pernoctes, oportere, fieri in nomine Christi, nempe vicariâ hujus auctoritate Apostolicâ, præferente Christi nomen, non enim, nisi sub hoc nomine aggregatis promissit Christus, se fore in medio eorum *ex versu 20.* Ubi in Concilio sic aggregato perventum fuerit ad sententiam definitivam, oportet, hanc consistere ex consensu duorum, nempe Capitis, nomen Christi vicarium præferentis, & reliqui Ecclesiæ Corporis hierarchici, ut sic hisce duobus (quorum ambo Apostolorum, Caput equidem Petri, reliquum vero hierarchicum Corpus Apostolicum in unum aggregati Collegij sunt successores) in unum consentientibus, de re, quam petierint, dogmatis nempe definiendi veritate, ex Christi promisso, adeoque infallibiliter fiat eis à Patre, qui in cælis est. Ex *versu 19.* Cum quo illorum duorum consensu sacer contextus connectitur verba præcedentibus *versus 18.* de indefinitâ ligandi, & solvendi potestate, Apostolis, quæ Ecclesiam, de qua in præcedenti *versu 17.* fit sermo, repræsentantibus, sicque in Christi nomine aggregatis promissa, nec aded hæc præminentia competere potest Concilio, quæ etiam abstractivè acephalo, sed quæ per vicarium Christi characterem formaliter Oecumenico. Quare in Concilio acephalicè spectato nihil est auctoritatis, nisi quam Episcopi ex orbe Christiano convocati pro Ecclesiæ Universalis Bonno (ad quod jurisdictio Ecclesiastica ex intrinsecâ naturâ suâ transcendentem habet ordinem) in unum conterunt. Nequit autem jurisdictio Episcopalis, tum quæ derivata ex Papalis potestatis plenitudine, tum quoad sui morale exercitium omnimodum, non esse de illo quocumque ad regnum cælorum ordinabili, super quo Christus Petro, ejusque Successori contulit clavium potestatem cum indefinitâ ligandi & solvendi potestate. Consistat igitur, in Concilio acephalicè spectato, præter Episcopalem

palem characterem, & radicalem in hoc contentam jurisdictionem Ecclesiæ gubernativam, non nisi Papæ autoritate actuabilem, nihil moralitatis esse intelligibile, super quo Papa non habeat superioritatem à Christo sibi concessam, sed universæ præminentie Concilio per Christum promissæ respiciunt Synodum quæ junctam cum Capite Christi vicario, veluti ex sacrorum Conciliorum sententijs à n. 42. adductis mox demonstrabitur.

PROBATIO I.

In qua ad Theologicæ argumentationis formam reducantur præallegatæ Oecumenicarum Synodorum sententiæ.

64. **E**T enim prima Nicæna Synodus Oecumenica confirmationem dogmatum Concilij suffragio sancientium, proficitur, subjectam esse confirmationi atque authoritati sacræ Romanæ Ecclesiæ, non alio ex principio, quam quod B. Petro, ejusque adeo Successori dictum sit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* Ex dictis n. 42. Ex quo fundamento constat in super, Aëta Synodi Constantinopolitane esse à Damaso Papa revocata ad Concilium Romæ indictum, ut post eorundem examinationem, suâ autoritate firmaret decreta ac sententijs hæ resum condemnatorias, sancitas in præfatâ Synodo Constantinopoli prius celebratâ, cujus Patres non attempto, quod Conciliariter aggregati eas tulissent sententijs, obedienter se submiserunt Romano Pontifici, suos Legatos cum purgatione ad hunc mittendo. Ex dictis n. 43. Et hinc quando Ephesini Concilij Patres se tanquam Ecclesiæ membra sancto suo Capiti Romano Pontifici devotos acclamârunt, oportet, hanc acclamationem intelligere de Ecclesiæ membris hierarchicis, quæ collectim sumptis, nempe in Concilio Oecumenico aggregatis, atque ut sic Capiti, Nestoriana hæresis condemnationem præsentanti, sese coadunantibus; uti patet ex actis ejusdem Concilij cap. 15. & nostrate n. 44. Quod clarioribus verbis professa est I V. Oecumenica Synodus Chalcedonensis, Papam Romanum vocitans Ecclesiæ Universalis Pontificem, nec non Caput Universalis Ecclesiæ. Ex n. 45. Ex quo adeo principio, in præadductis Christi ad Petrum *Matthæi 18.* prolatis verbis fundato, Concilium V. Oecumenicum, II. Constantinopolitanum profitebatur, quod sequeretur Apostolicam Sedem, cujus etiam essent communicatores, ei obediendo, & ab ipsa condemnatos condemnando. Ex n. 46. Cui principio inhærens sexta quoque Oecumenica Synodus, Constantinopolitana *tertia*, Romanum Pontificem appellavit Primæ Sedis Antistitem Universalis Ecclesiæ, stantem super fidei petram, cujus etiam authoritati Apostolicæ submisit decretorum suorum confirmationem. Ex n. 47.

65. Unde liquidum prorsus evadit, & clarè demonstratum, præsentiam Romani Pontificis unâ cum authoritate Concilij confirmatoriâ, fundari in ejus præminentia non erga

singulos dumtaxat Synodi Patres, sed erga Universam Ecclesiam, atque adeo erga Universale quoque Ecclesiæ Universalis repræsentans Concilium. Illa ipsa verò definitiva, & Conciliarium sanctionum confirmatoria autoritas, secundum præadductas Synodos Oecumenicas, fundatur in verbis Christi: *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.* At ex facti contextûs connexionem noscuntur verba etiam posteriora: *Tibi dabo claves Regni cælorum. Et quodcumque solveris &c.* æquè ac priora verba habere respectum ad Universalem Ecclesiam, illa verò clavium potestas, & indefinita ligandi & solvendi autoritas per intrinsecam naturæ suæ conditionem noscitur importare superioritatis præminentiam. Quia igitur clavium ejusmodi potestas, unâ cum Petræ, super quam ædificanda esset Ecclesia, prærogativâ per Christi verba, secundum præallegatorum Conciliorum Oecumenicorum intelligentiam, noscitur protendi super Universam Ecclesiam, in Concilio Generali repræsentatam, imò juxta vocum à præactis Concilijs adhibitum claritatem, super Universale Concilium, Ecclesiæque sanctæ in Synodo Generali cum Capite coadunata membra, in aperto jam extat probata Papæ super Generali, quæ ex membris Ecclesiæ hierarchicis in unum aggregatis consistente Concilio, superioritas.

Atque hæc est ratio, cur septima Generalis Synodus tam promptè receperit Papæ super sacrarum imaginum cultu litteras Apostolicas. Ex n. 48. Cur etiam octavum Generale Concilium pronunciarit, sibi non licere contra Summum Pontificem sententiam dicere. Ex n. 49. Cur Concilium Lateranense sub Alexandro III. edixerit, à Papa non posse recursum haberi ad superiorem. Ex n. 50. Cur in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. plenus primatus & principatus super Universam Ecclesiam fuerit agnitus in Petri Successore Romano Pontifice. Ex n. 51. Cur Concilium Florentinum definierit, Romanum Pontificem in universum terrarum orbem tenere primatum, ac Pontificem Romanum Petri Successorem esse totius Ecclesiæ Caput. Ex n. 52. Cur denique Concilium Lateranense sub Leone X. à Rege Galliarum comprobatum ac receptum, rejecerit, & nullitatis damnârit aëta Synodi Basileensis superioritatem Concilij supra Papam adstruentis, adstruendo e contra per inductionem prærogativas Papæ supra Concilium in antiquioribus Oecumenicis Synodis agnitas & approbatas.

PROBATIO II.

In qua Papæ supra Concilium *abstractivè* accephalum præminentia vindicatur ex sanctionum dogmaticarum illius suffragio edictarum confirmatoriâ autoritate.

66. **E**xplicatur. Quantumvis enim Papa per suos Legatos, vel etiam per seipsum sit præsidens in Concilio Generali, in hoc tamen claritatis gratiâ discernere oportet, tum quæ Concilij quali *accephalicè* spectati, quæque Ca-

pitis, nempe Summi Pontificis, sunt munera, tum pro isto discrimine melius dignoscendo expedit, signum temporis antecedens Papæ consensum, suffragij à Concilio Univerſo lati approbatorum, distinguere à signo, in quo *actualiter* fit accessus Papæ, autoritate suâ ultimâ definitivâ confirmantis dogma per majora saltem Concilij suffragia sancitum. In signo igitur Papæ consensum, seu ultimâ definitionis accessum autoritativum antecedente, noscitur equidem Concilium legitime congregatum in Christi vicario nomine, cui tamen pro tunc deficit adhuc infallibilitas in definiendis fidei dogmatibus. Nam licet Christus promiserit, se in medio eorum fore, qui in nomine Christi, sub autoritate ad eum Christi vicariæ, uni Romano Pontifici competentis, caractere sunt congregati: hujus tamen assistentiæ, Christi infallibilitatem adferentis effectus, secundum sacrum Evangelij contextum, alligatur duorum, nempe Corporis hierarchici, & Capitis Ecclesiæ consensui. Quantumvis ergo Concilij Patres in ferendis suis suffragijs legitime procedant, quantumvis etiam suffragiorum majoritas in unum collata, jam præferat Concilij Oecumenici consensum, pro signo tamen antecedente Summi Pontificis consensum ultimâ definitivum, atque Conciliaris dogmaticæ sanctionis *authoritative* confirmatorium, nondum subsistit infallibilitas per Christi assistentiam tunc sortitura effectum, quando Duobus illis, Ecclesiæ scilicet Capite, & Corpore hierarchico per Concilium Oecumenicum representato, inter se consentientibus, quamcunque petierint dogmaticæ sanctionis veritatem, certissimè impertiturus est Pater cælestis. Quandoquidem igitur antecederet ad hoc signum Papalis ultimâ definitivæ, & *authoritative* confirmatorij consensûs, in decretis Concilij, quantumvis Generalis, necdum subsistat illa omnimodæ infallibilitatis prærogativa, sed absque accessu talis consensûs Pontificij Concilium subjaceat errabilitati; veluti demonstrant exempla in argumento *secundo* latius exposita: idcirco ex hoc etiam fundamento manifestè extat demonstrata Papæ super Concilium quasi *acephalicè* spectatum præminentia.

§. IV.

Corollarium.

69. EX dictis jam facile inferitur; quantum momenti sit in rationibus, quibus Theologi nonnulli nituntur Papæ supra Concilium superioritatem ostendere. Ejusmodi namque rationum vis & energia tota quanta est petenda ex earundem collatione cum fidei principijs, sub Conciliorum Oecumenicorum sanctionibus conformiter applicatis ad Theologicam aliquam ratiocinationem. *Prima* igitur ratio ejusmodi desumitur ex hoc, quòd, cum Christus Ecclesiam suam maximè dilexerit, sicque ipsi præcipuè voluerit, esse consultum, optimam utique gubernandi formam in ea instituerit, qualis censetur esse Monarchica.

Hæc autem subsistit ex uno supremo Principe, cui totum Regnum, oportet, esse subiectum. Quandoquidem igitur Ecclesiæ sanctæ Regnum conveniat, esse optimum, oportet, eatenus esse Monarchicum, ut ejus Princeps, Summus Pontifex nequaquam subjacere debeat Concilio, Ecclesiæ militantis Regnum in terra representanti, sed super hoc, oportet, illum habere superioritatis præminentiam.

Verùm alij e contra Theologi, dum regimen Monarchicum Aristocratico mixtum, censent puræ Monarchiæ præcellere, talem Ecclesiastici regiminis statum non inconvenienter probant ex eo, quòd Christus *Matthæi 18.* dicendo: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*, hujus indefeçibilitatem, atque adeò in decidendis fidei dogmatibus infallibilitatem non aliter sanxerit, nisi cum respectu ad Ecclesiam, cujus Concilium Oecumenicum est representativum. Unde in ordine ad dogmaticas ejusmodi sanctiones Christus etiam *Matthæi 18.* consummatæ infallibilitatis, saltem *secundum nos* (quatenus scilicet nobis ex sanctæ Ecclesiæ definitionibus hætenus innotuit) præminentiam non vel soli Petro, vel soli Generali licet Concilio, sed Duobus in unum consentientibus pollicitus est. Sub qua proinde & Capitis, extra Concilium etiam Regni cælorum claves obtinentis, & Concilij hierarchicum Ecclesiæ Universalis Corpus representantis conjunctione, videtur Christus consummatum Ecclesiæ regimen ad fidei dogmata sancienda procedere potens, constituisse sub mixtâ Monarchici, & Aristocratici regiminis norma: ita tamen, ut, si hierarchicum in Concilio Generali Aristocratice normam præferens Ecclesiæ Corpus spectetur quasi *acephalicè*, per Christi Domini institutionem *superius* probatam, omninò dici debeat Papa esse Concilio major ac superior.

Secunda ratio petitur à causa potestatis Ecclesiasticæ *Efficiente*, quæ est ipsemet Christus conferens claves Regni cælorum, non Concilio *acephalicè* spectato, sed vel plenæ, quæ Caput etiam complectenti, ac *formaliter* Oecumenicæ Synodo Universalis, vel etiam soli Petro cum perpetuæ successiõnis ordine, dicens *Matthæi 16.* *Tibi dabo claves Regni cælorum*: quod ex hoc etiam capite erat permaximè conveniens, imò necessarium, cum propter difficultates in aggregando Oecumenico Concilio, in imensum exerecerent controversiæ Ecclesiasticæ, si his ab uno Capite ac *judice* supremo nullus imponi posset finis.

DIS.